

имали никакъвъ собственъ расчетъ, мѣжду това пакъ сж участвovali въ тѣхъ като най преданни съюзници на сърбитѣ, доказва само, че българитѣ сж били всекога готови да помагатъ на братията си сърби, когато сж послѣднитѣ били въ нужда. Азъ съмъ увѣренъ даже че и сега, слѣдъ братоубийственната ни война съ сърбитѣ, българитѣ пакъ не мразятъ тѣй послѣднитѣ, както тѣ заслужватъ това поради обявяването на тази война, и при една нужда, всекога пакъ ще се намѣрятъ много българи, които да съчувствуватъ на сърбитѣ, и да бжджтъ готови да пролѣятъ кръвта си заради тѣхъ.

За дѣятелността на доброволческата бригада, въ която съмъ тоже билъ участникъ, работя единъ разказъ подобенъ на този, а за дѣятелността на другитѣ чети прѣди влизанието имъ въ състава на бригадата макаръ и да съмъ събралъ доста материалъ, въздържамъ се за сега да напиша нѣщо, като се надѣвамъ, че този ми разказъ ще подбуди нѣкои отъ участниците и въ другитѣ чети, да се заематъ и опишатъ историтѣ на четитѣ си. Ако видя пкъ, че никой се не заема за това, азъ ще се потрудя да допълня събрания си материалъ по тѣхъ, и ще нарѣдя и заради тѣхъ нѣкой другъ „разказъ,“ но неговата вѣрность, може би. далеко нѣма да бжде такава, каквато е на настоящия.

Считамъ за своя приятна длъжность да изразя тукъ своята дълбока признателность на войводитѣ Панайотъ Хитовъ и Симо Соколовъ, както и на старитѣ си другари хжшове: Велко Абаджиевъ отъ Руссе, Никола Газибаровъ отъ Сливенъ, Захария Стояновъ, Петко Калчевъ, Костадинъ Ушаковъ, Станчо Ржтито отъ Казанлъкъ, Иванъ Безната отъ Шипка, Стефанъ Костовъ отъ Чорлу и други, които съ своитѣ въспоминания, които устно или писмено ми предадоха, много ми улесниха задачата.

Общия ходъ на войната, до колкото той има свърски съ дѣятелността на доброволцитѣ, извлѣкохъ изъ съчинението на П. Гейсмана „Славяно-Турецкая борба 1876 — 77 — 78 год. Часть I. Сербско-Турецкая война 1876 года“.

Автора.